

Twee heiligen: Pater Pio en Paus Johannes Paulus II

Door Jeroen Smith pr.

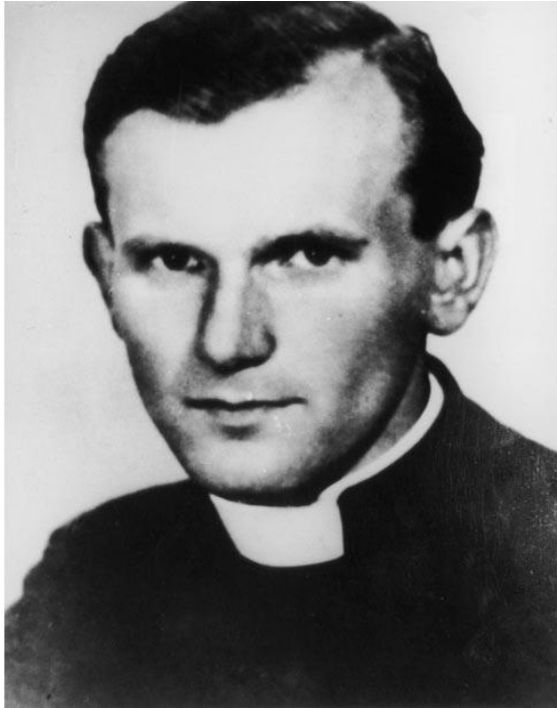
Een keer hebben ze elkaar ontmoet in 1948. Maar hun levens bleven met elkaar verbonden en beiden zijn zij gidsen geworden voor de Kerk van de 21ste eeuw.

Twee heiligen

Voor de recente kerkgeschiedenis is de heiligverklaring van paus Johannes Paulus II heel snel tot stand gekomen. 9 jaar na zijn overlijden is hij op 27 april heiligverklaard. Pater Pio heeft daar 35 jaar op moeten wachten! Hierbij moet wel aangetekend worden, dat toen Pater Pio eenmaal zaligverklaard was in 1999, de heiligverklaring heel snel kon volgen, drie jaar later. Wegens de vele getuigenissen, geschriften, charismata en wonderen tijdens diens leven, vroeg het hele proces van zalig- en heiligverklaring van Pater Pio de nodige tijd. Ondertussen was voor de gelovigen al lang duidelijk dat Pater Pio een heilige is. Dat merkte men ook steeds meer gaandeweg het leven van Paus Johannes Paulus II. Toen in 2002 Paus Johannes Paulus II de Kapucijn tot de eer der altaren verhief, verklaarde een heilige een heilige heilig!

De ontmoeting in 1948

In 1947 was Karol Wojtyla priester gewijd. Een jaar later is hij in Rome en reist met een seminarist Stanislaw Starowieyski naar San Giovanni Rotondo toe. Het is de week na Pasen, tussen 29 maart en 4 april 1948. Ze komen in de avond aan met de trein. Ze vinden onderdak bij een Italiaanse uit Turijn, Maria Basilio. Zij is al 30 jaar geestelijke dochter van Pater Pio en een van de vrouwen die in San Giovanni Rotondo waren komen wonen. Hun huizen waren vaak logeeradressen voor landgenoten. Later heeft Paus Johannes Paulus II een korte notitie over dit bezoek opgesteld en dat aan de directeur van TeleRadio Padre Pio gegeven, Stefano Campanella. Dat is ook de auteur van een Italiaans boek *Il papa e il frate* uit 2005, waarin dit bezoek gedetailleerd beschreven is. De Paus geeft aan dat hij Pater Pio wilde bezoeken "om Pater Pio te zien en aan zijn heilige Mis deel te nemen en, indien mogelijk, bij hem te biechten." Dat zijn de drie redenen van de jonge priester Karol Wojtyla om de reis te maken. Campanella merkt op, dat Karol bezig is met zijn doctoraat over de mysticus Johannes van het Kruis. Het is mogelijk dat Karol, die over Pater Pio hoort, ook een nog in leven zijnde mysticus wil ontmoeten.

Vroeg in de morgen zijn ze aanwezig bij de Heilige Mis. De Paus vertelt later: “Die was lang en men zag aan zijn gezicht dat er hevig leed. Ik heb zijn handen gezien, die de Eucharistie vierden: de plaatsen van de stigmata waren met zwart verband bedekt. Men was zich er van bewust dat hier op het altaar, in San Giovanni Rotondo, het Offer van Christus zich voltrok, het onbloedige Offer, en tegelijkertijd lieten de bloedende wonden in de handen ons aan dit gehele Offer denken, aan de gekruisigde Jezus.” De Paus vermeldt dat Pater Pio’s “persoon, zijn aanwezigheid, zijn woorden” zich in zijn herinnering griften. Na de Heilige Mis heeft Karol inderdaad de mogelijkheid bij Pater Pio te biechten en wisselen ze enige woorden. Dan keert hij met zijn reisgenoot terug naar Rome.

De ‘voorspelling’ en de schouderwonde

Na de aanslag op 13 mei 1981 verschenen er in de kranten geruchten over een voorspelling door Pater Pio van deze aanslag. Er staan ‘citaten’ in van Pater Pio, die hij in 1948 gezegd zou hebben tegen Karol: “Ik zie bloedvlekken op uw witte gewaad” “U zult een Paus zijn in bloed” “U zult Paus worden en uw ambtstijd zal kort zijn”. Pater Pio zou zowel het Pausambt als de aanslag voorspeld hebben in dat korte gesprek met Karol Wojtyla. Ja, een krant weet zelfs de reactie van Karol te vermelden: “Omdat ik geen mogelijkheid heb om Paus te worden, kan ik ook rustig blijven over dat andere. Ik heb dus een soort garantie dat mij nooit wat ergs zal overkomen.” Of te wel: Paus word ik zeker niet, dus ook het bloed zal er niet zijn. De vermeende voorspelling is -zoals dat vaak gebeurt bij sensationele geruchten- een eigen leven gaan leiden.

Sommige biografieën, zowel van Pater Pio als van Johannes Paulus II gaan maar al te graag uit van de waarheid ervan, anderen laten het open, weer anderen wijzen de hele voorspelling af. Gelukkig heeft de eerder genoemde Campanella in zijn boek de zaak grondig onderzocht en geconstateerd, dat het gerucht niet op feiten berust. Maar tegelijkertijd ontdekte hij wat de pater en de priester wel besproken hebben.

Een aantal mensen was in de gelegenheid om de Paus heel direct te vragen naar het waarheidsgehalte van dat gerucht rond de voorspelling. 2 februari 1984, de Paus bezoekt een parochie die door Capucijnen geleid wordt. Pater Flavio Carraro, later bisschop van Verona, vertelt daarover. “Wat Pater Pio betreft, Heiligheid, mag ik u, als ik niet indiscreet ben, een vraag stellen?’ De heilige Vader knikte. ‘Het gerucht gaat rond, de mensen zeggen, dat, toen u Pater Pio bezocht heeft, hij u voorzegt heeft, dat u Paus gekozen zou worden...’ ‘No, neen, dat niet!..., antwoordde de heilige Vader en hield daarbij de o van ‘no’ lang aan. En na een korte pauze: ‘Het is wel zo, dat ik hem gevraagd heb voor een zwaar zieke vrouw te bidden, die nu weer genezen is... maar het Pontificaat niet.’” En bij meerdere gelegenheden heeft de Paus ontkent dat Pater Pio zijn Pauschap voorzegt heeft. Maar dat leidde tot deze indrukwekkende verklaring van monseigneur Ricardo Ruotolo, oud directeur van de Casa Sollievo della Sofferenza : “Hij heeft het mij zelf niet verteld, maar waar ik bij was aan een andere Poolse bisschop, die hem vroeg: ‘Heilige Vader, men zegt dat Pater Pio uw martelaarschap en uw pontificaat vooruitgezien heeft. Is dat waar?’ ‘Nee,’ zei hij, ‘dat is absoluut onwaar. Met Pater Pio heb ik alleen over zijn stigmata gesproken. De enige vraag die ik hem gesteld heb, was welke van de stigmata hem het meest pijn deed. Ik was er van overtuigd, dat het om die bij het hart zou gaan. Pater Pio heeft me verrast toen hij zei: ‘Nee, het meeste pijn doet die van mijn schouder, waarvan niemand weet heeft en waarover niemand zich bekommert.’ Deze wonde deed hem het meest pijn.’”

Zo heeft een gerucht ons op het spoor gebracht van een kostbare bekentenis van Pater Pio, die hij alleen aan Karol Wojtyla gedaan heeft. De nachthemden van Pater Pio waren soms met bloed doordrenkt, mogelijk ook van deze schouder stigma. Volgens overlevering zou de heilige Bernardus al weet gehad hebben van deze Schouderwonde van de Heer. De Lijkwade van Turijn laat de geschaafde schouders zien en doet vermoeden hoe zeer Jezus onder deze wonden geleden heeft. Dieper gezien, is het niet de last van de kruisbalk geweest, maar de last van de wereldzonde, die Hij moest torsen. Het Lam van God, dat de zonden van de wereld wegdraagt. Karol Wojtyla was verrast door het antwoord van de gestigmatiseerde pater en is het nooit vergeten. Pater Pio heeft hem dus niet geprofeteerd over een pausschap gekleurd door bloed. Maar het blijft wel opmerkelijk dat de pater dit 'geheim van zijn schouderstigmata' alleen aan deze jonge Poolse priester verteld heeft!

14 jaar later

In de laatste periode van paus Pius XII komt de bisschopsbenoeming van Karol Wojtyla. Voor velen een verrassing, want de priester is nog maar achtendertig jaar! Karol is op vakantie met een groep studenten, wanneer het bericht hem bereikt. Kardinaal Wyszynski ontvangt hem. Wojtyla zegt: "Emminentie, ik ben te jong." "Dat is een fout die u snel zult overwinnen", antwoordt de kardinaal. Na de dood van de bisschop, leidt monseigneur Wojtyla het diocees Krakow alleen. In Rome begint het Tweede Vaticaans Concilie. Bisschop Wojtyla reist met zijn medebisschoppen naar Rome toe. In die dagen wordt Wanda Poltwaska opgenomen in het ziekenhuis. Tijdens de oorlog had ze vier jaar doorgebracht in het concentratiekamp Ravenbrück. Na de oorlog was ze medicijnen gaan studeren en tijdens de studie ontmoet ze de studentkapelaan Wojtyla. Hij is diep onder de indruk van haar getuigenis. Vaak had hij zich afgevraagd, waarom al zijn vrienden in de oorlog gedood waren en hij gespaard bleef. Nu komt hij tot de overtuiging, dat anderen voor hem geleden hebben. Wanneer ze met Andrzej Poltawski gaat trouwen, bereidt hij ze op het huwelijk voor en is de assisterend priester bij het huwelijkssacrament. De vier kinderen die uit dit huwelijk geboren worden, kennen de bisschop (en later Paus) als "oom Karol". En tijdens het 28 jarig pausschap zal Wanda regelmatig bij de Paus op bezoek gaan.

Oktober 1962, het Concilie is net begonnen. Mgr. Wojtyla krijgt een telegram van Andrzej. Wanda heeft hoogstwaarschijnlijk kanker. De arts geeft haar 5 procent om te overleven. De tumor is al te groot om nog te opereren. Het droeve nieuws raakt Wojtyla diep. Hij bidt, maar weet dat er meer gebed nodig is. Op 17 november, nog voor het ontbijt, schrijft hij een brief. De ontmoeting 14 jaar eerder met Pater Pio was hij niet vergeten.

De eerste brief

Rome 17 -11-1962

Eerwaarde Pater.

Ik vraag U te bidden voor een moeder van vier dochters, in Krakow Polen (tijdens de laatste oorlog vijf jaar in een concentratiekamp in Duitsland), nu in zwaar gevaar voor haar gezondheid en zelfs in levensgevaar vanwege kanker: dat God haar en haar familie Zijn barmhartigheid toont op voorspraak van de allerheiligste Maagd.

In Christus u zeer verplicht

*+ Carolus Wojtyla
Titulair bisschop van Ombi
Vicararis van Krakow in Polen*

De bisschop vergist zich in het aantal jaren dat Wanda gevangen heeft gezeten. Maar de brief wordt via via zo snel mogelijk naar San Giovanni Rotondo gebracht. Daar is het Angelo Battisti die hem aan Pater Pio overhandigt op 18 november. De pater vraagt Battisti de brief te openen en voor te lezen. Hij luistert stil en zegt dan: "Angelino, hier kan men geen nee tegen zeggen. Verzekeer hem dat ik veel voor deze moeder zal bidden." Battisti reist met dit antwoord terug. Hij snapt het niet goed. Pater Pio had nooit zo direct geantwoord en wie kent er nu die bisschop uit Polen?

21 november. Wanda wacht in het ziekenhuis op een ingreep, die haar leven mogelijk met één jaar kan verlengen. "Mijn kinderen waren nog klein en ik beschouwde het als mijn plicht zo lang mogelijk te leven." "Maar", vertelt zij later, "bij de laatste tests, vlak voor de ingreep, stelden de artsen vast dat de tumor verdwenen was; daarom kwam er ook geen operatie meer." Pas als ze thuis is hoort ze dat Wojtyla een brief aan Pater Pio had geschreven.

De tweede brief

Andrzej Poltawski stuurt voor de tweede maal een telegram naar Rome, het Collegio Polacco. Monseigneur Wojtyla is diep ontroeft en dankt de Heer en de Moeder Gods. Elf dagen na zijn eerste brief schrijft hij weer aan Pater Pio.

Eerwaarde Pater,

De vrouw die in Krakow Polen woont, moeder van vier dochters, heeft op 21 november voor de chirurgische ingreep plotseling haar gezondheid teruggekregen. God zij dank. En u, eerwaarde pater, breng ik de grootst mogelijke dank, namens haar, haar man en haar hele familie.

In Christus

Carolus Wojtyla

Vicaris van Krakow

Rome 28 november 1962

Via Monseigneur Zannoni komt deze brief de dag erna in handen van Angelino Battisti. 48 uur later overhandigt deze de brief aan Pater Pio. Opnieuw verzoekt de pater hem de brief te openen en voor te lezen. Na afloop zegt Pater Pio: "De Heer zij gedankt." Deze en de eerdere brief

die nog op zijn bureau ligt geeft hij aan Battisti: "Bewaar jij deze beide brieven." Niets meer dan dat.

Hoe het verder ging

Wanda kende Pater Pio helemaal niet. "Polen was toen communistisch en we hadden geen contact met Italië." Van de toekomstige Paus hoort ze meer over Pater Pio en diens gebed voor haar. "Bepaalde gelukkige omstandigheden maakten het mij mogelijk in mei 1967 naar San Giovanni Rotondo te gaan." Zo gelukkig waren die niet. Wanda kreeg toestemming om het land tijdelijk te verlaten om een arts op te zoeken in Honolulu, vanwege een beschadigde halswervel. Als tussenstation koos ze Rome en daar ontmoette ze bisschop Wojtyla, die een paar weken later kardinaal zal worden. Hij raadt haar aan naar San Giovanni Rotondo toe te gaan. Daar maakt ze de Mis van Pater Pio mee. Nadien staat ze tussen de mensen, maar de pater kwam naar haar toe, lachte naar haar, streek over haar hoofd en vroeg: "Gaat het nu goed?" "Deze blik bewaar ik in mijn hart en kan ik onmogelijk vergeten. In dat ogenblik begreep ik, dat hij mij herkend had en ik kreeg de zekerheid, dat ik het aan zijn voorspraak dank, dat die kleine kans van vijf procent op genezing bij mij gewerkt had. Ik ben naar Polen teruggekeerd met de ervaring, mijn heilige gevonden te hebben, degene, die mij altijd zal beschermen." Later noemt ze Pater Pio "mijn privéheilige". Zowel bij de zalig- als de heiligverklaring zal ze aanwezig zijn. Haar trouwe vriend Wojtyla, paus Johannes Paulus II, is dan al getekend door zijn lijden.

En de brieven? Angelo Battista had ze in een grote omslag gestopt en ergens in een la gelegd. Hij was ze min of meer vergeten. Het is oktober 1978, na Johannes Paulus I is er een nieuwe paus, Johannes Paulus II. Een paar dagen na deze pausverkiezing, is Battista aan het zoeken naar een document over het ziekenhuis in San Giovanni Rotondo. Tussen de papieren vindt hij de twee brieven terug. Toen begreep hij iets beter waarom Pater Pio zestien jaar eerder speciale aandacht had voor dit gebedsverzoek van deze toen nog onbekende bisschop Wojtyla.

Bron: Andrea Tornielli, *Das Geheimnis von Pater Pio und Karol Wojtyla*, Media Maria Verlag 2014.

